

1785 17. Januar 1881: Foresp. om fremmede Fiskeres Ret til Fiskeri p. dansk Søterritorium. 1786

ved Fiskeri. Det er klart, at naar svenske Fiskere blive beordrede til at holde sig borte, ville Fiskene paa Bornholm blive dyrere, hvad jo ogsaa Autoriteternes Erklæring gaar ud paa; men dette vil dog neppe vare overordentlig længe, idet den høie Pris, som de danske Fiskere ville opnaa som Følge af, at de ere saa, vil vække, om jeg maa sige, Misundelsen eller Begjæret eller Konkurrencen hos andre Rystboere, saa at ogsaa disse ville søge hen til et Ekshverv, der betaler sig saa godt. Naar man i det Hele anlægger Jernbaner, bevilger Penge til Vaadehavne, Vaade osv. osv., kort sagt, naar man viser, at man ikke alene har god Villie, men ogsaa er villig til i Sjæringen at søge at fremme Fiskeribedriften, og særlig gjør det under en rigtig Følelse af, at Søfartsforholdene have foranlediget, at en Del Mennesker, der før seilede tilføs, nu blive hjemme og fiske, synes det mig ikke rigtig paa en Maade at hæmme Lyften hos vore Rystboere til at give sig af med Fiskeri. Anderledes stiller det sig selvfølgelig i Skagen, der ere Spenstjerne virkelig til stor Nytte, men de fange heller ikke Fisk paa dansk Søomraade; de kjøbe dem af danske Fiskere og seile med dem til Sverig. Det samme er Tilfældet andre Steder. Ser jeg hen til Rjøbenhavn, kan det ikke negtes, at der ogsaa er kommet Klager derfra fra Mange, f. Ex. Skipperne, der seile med Kvaer med Hlyndere, Røspætter osv. fra Frederikshavn. Disse Klager, som jeg dog ikke anser for berettigede, gaa ud paa, at der i den senere Tid, navnlig i det sidste Aar, er kommet en Del svenske nybyggede Dækbaade med Fisk fangede i Rattetang omkring Anholt, dog udenfor dansk Territorium, idet de kunne findes deres Regning ved at seile ned til Rjøbenhavn og tilbyde deres Fangst til langt billigere Pris, end vore egne Skipperes fornaa fra deres Kvaer, og saa ere deres Skibe endda indrettede saaledes, at de kunne gaa igjennem en Bro mere og saaledes komme nærmere til Salgsstedet end vore. En saadan Konkurrence, hvorved Prisen for Næringsmidler direkte nedsættes, bør og skal man betovdre paa alle mulige Maader, idet det vilde skabe et urigtigt Monopol, hvis man der vilde beskytte dem, der seile med danske Fartøier. Jeg kan ikke med min bedste Villie se, at det er rigtigt af den saaledes nævnte Grund at ville give de svenske Fiskere Ret til at fiske paa dansk Territorium.

Minestad: Jeg tror rigtignok, at det har vist sig efterhaanden, som Diskussionen udvilede sig mellem den høitærede Minister og den ærede Forespørger (Berg), at det forholdt sig saaledes, som den høitærede Minister sagde og gjentog i sin sidste Udtalelse, og som den ærede Forespørger forøvrigt selv syntes at acceptere, at i Virkelig-

heden er Forskjelligheden mellem dem ikke saa væsentlig, som den ærede Forespørger fra først af fremstillede den og fra først af vistnok gik ud fra, at den var. Det blev vist efterhaanden temmelig tydeligt, at den ærede Forespørgers Opfattelse var fremkaldt ved en Forstaaelse af en Udtalelse fra Ministeriet, som jeg ikke vil kalde en Misforstaaelse, fordi jeg erkjender, at der ved Udtalelsen af denne Skrivelse neppe er brugt fuldkommen forsigtige Udtryk, naar de skulde ramme det, som viser sig at have været Ministerens Tanke, men en Forstaaelse, som dog ses i Virkeligheden at have været Ministeriet og dets Praxis fremmed. Det er en Selvsølge, at jeg er fuldkommen enig med den ærede Forespørger i, at den bestaaende Retstilstand er den, at der tilkommer danske Fiskere en Gneret til at fiske paa dansk Søterritorium. Det er Noget, jeg betragter som ligefrem liggende i vor Lovgivning, ligesom det ogsaa har den rette Hjemmel i Forholdets Natur. Jeg mener, at om end det ældste Reskript af 1696, tror jeg, som kun nærmest angaaende Høfjorden ikke vil kunne afgive nogen almindelig Hjemmel for hele Søterritoriet, vil det ialfald ikke kunne negtes, at et senere Reskript af 15de December 1758, som handlede om Fiskeriet ved Skagen, nødvendig maatte opfattes som hvilende paa Forsætningen om en saadan Gneret for danske Undersaatter til at fiske paa dansk Søterritorium, det tror jeg ikke kan betvivles, og det har heller aldrig, saa vidt mig bekendt, været bestridt. Jeg vil imidlertid, da jeg er kommen ind paa dette, bemærke, at naar man i den senere Tid saavel i Fiskerikommissionens Betænkning som navnlig i Ministeriets forskjellige Udtalelser synes at gaa ud fra, at det danske Søterritorium skulde kun være $\frac{3}{4}$ Sømil, er det Noget, som jeg ingenlunde tror, at der er nogen Nødvendighed for os til at indskrænke det til. Vor gamle Bestemmelse, som vi altid tidligere hevdede, og som har fundet Udtryk i forskjellige Reskripter, f. Ex. saavidt jeg husker i et af 22de Februar 1812, og er gjentaget i senere Bestemmelser, er det, hvad vi kalde 1 Sømil, som betegner Søterritoriets Udstrækning. Det er en Sætning, som vi ingenlunde have officielt opgivet og efter min Mening heller ikke behøve at opgive, thi efter min Mening har Paastanden om, at $\frac{3}{4}$ Sømil skulde være den folkeretlig vedtagne eller antagne Grændse for Søterritoriet, saavidt jeg veed, ikke nogen aldeles tilstrækkelig Hjemmel. Det er ganske vist, at i nyere Traktater er Bestemmelsen om $\frac{3}{4}$ Mil meget ofte bleven optaget paa en saadan Maade, at man nok kunde synes, at det indeholdt en Forsætning om, at det var Grændsen for Søterritoriets Udstrækning, men man har vist selv fra den nyeste Tid Traktater, der gaa videre, og